

ציור

אל העצים ואל האבנים

מי שרואה את תערוכת הסתיו, במוניאון תל-אביב, מקבל מיד הרגשה של שלכת. פתיחת-העונה היא בדיחת העונה. יותר מדי חופש. כמעט 40 אמנים נבחרים גודשים את האולמות, ביצירות ש' מיעוטן טובות, ומרביתן מגוחכות. ועכשיו דהקא תקופה נהדרת לאמנות: איש הישר בעיניו יעשה. כל צורה כשרה וכל חומר כשיר: אפשר להציג פסלים מאבן, פלסטיק, חבובות וגרוטאות. לצייר, לקש" קש ולהדביק. רק שתהיה משמעות אמנותית. אבל התערוכה הזאת מראה מה קורה כשנותנים לאנשים יותר מדי חופש. יש תמונות שהן פשוט חוצפה. כי מריחות פרוצות על בד, אפילו נעשו בטכניקה מעולה — הן חסרות כל הצדקה: מי שמשתוקק למרוח — שיהפוך לצבע. או לצייר-שלטים. ואם משהו יודע לרתך יפה, זה לא מספיק. שיהיה פתח, לא פסל. וקשה להאמין מה אנשים מוכנים להציג כיצירות אמנות, מבלי שאיש יצחק שהמלך צירום.

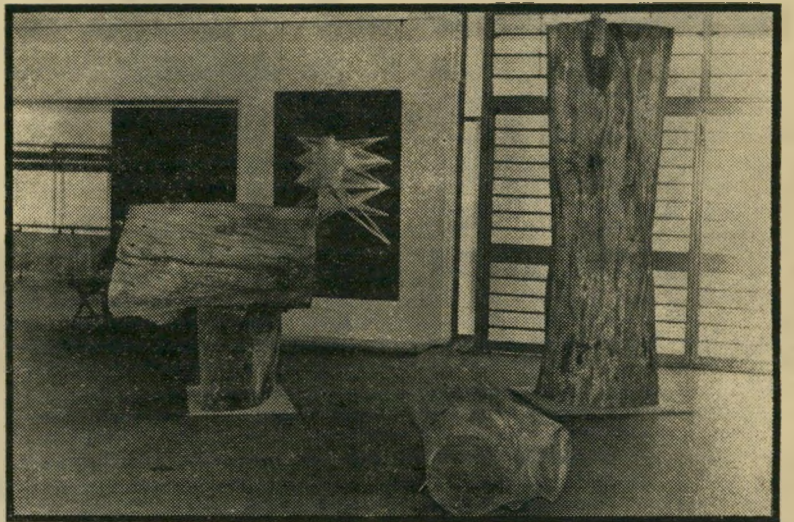
בלי הצטעצעות. קבוצת יצירות כן מעניינות — הן דהקא המגמתיות, בניגוד למקובל. אלה תמונות-מחאה, שהושפעו ב-

בעפרון על הבה, בפירוט מדויק של שמוי תיהם ומגרעותיהם האישיות. זה דהקא נורא משעשע לקרוא, אך מה שאפשר להגיד על כך מבחינה אמנותית, זה "פויה ילד שובב. לך מהר הביתה!" אבל בעצם אפשר להגיד כך לעוד כמה ממשותפי-התערוכה.

פנטומימה

חשבץ בלי גילים

יש קסם כביר באדם בודד ולבן מכף רגל עד ראש, כשהוא עומד לבדו, באמצע במה ריקה לחלוטין, וכמו אשף, מתחיל, ב' תנועות בלבד, לאכלס אותה בדמויות שאינן קיימות, אך כולם חשים בנוכחותם. מארסל מרסו, הפנטומימאי הצרפתי, הוא גאון אמיתי בהבעה אילמת. הוא מושך חבלים שאינם, נתקל בקירות שאינם, ואוכל מאכלים עסיסיים שאינם. **הריצפה נוזלה.** אלא שכל זה הוא אמצעי, לא מטרה. והמטרה מושגת רק ל' פעמים: כשהטכניקה הנפלאה הזו מנוצלת ליצירת סיפורים אנושיים קטנים, כמו אצל שולייט הפסל, המתקנא בו, זוכה להערכה לגלגנית ההופכת לאטילאט לקנאה נוראה מצד המאסטר. (כשהפסל, השולייט ושני הפסלים שלהם — הם מארסו בלבד, ללא

הכל יותר גם ערימת בוליעץ של מארק שאפס, הנקראים "פסל", וגם תמונתו המרשימה של יואב בריאל, ברקע. גוון אדום חבוט בתחבושות הנמתחות באופן דרמטי אל הרקע. אלה רק שתי דוגמות ליצירות 40 האמנים.

עיקר מאימת המלחמה, וכולן מרשימות. כמו למשל מצבייניים של יואב בריאל, בו ככל אל הלוח חצי גוף-אדם מלופף בתחבושות. למרות החמרים הפשוטים, הן תמונה נורא מזועזעת ומליאת מתח. (ראה תמונה). מרתקים פסליו של יגאל תומרקין: משיכריינשק, שנועדו להתכה וליציקת כלי-נשק חדשים — בנה והרכיב פסלי-מחאה נגד יצירת הנשק ופולחן-הנשק. מחאה יש גם בפסל לא של רוברט בוה: לוח ברזל נקוב כדורים כולה, כשמעליו ראש חנית, שותת צבע אדום.

מי יודע אם בגלל הנושא, או בגלל ה' אימה, אין בפסלים אלה כל הצטעצעות, אלא כנות רבה, מידבקת.

מפתיעים גם כמה ציורי פנפארט — המשתמשים בחמרים-יומיומיים, כמו מסעי D.O.L של מרים בתיוסף, שצוייר בהשפעת הסם, על רקע בד אופ-ארט, צלומי החתיכות החתוכות של יהודה נימץ על אלומיניום מגוון, או הרבקה צילום איש-חלל שמחובר לספינתו בצינור, סביבו שירבטה אביבה אורי סבך קוים, השחתה לו מראה ואוירה של עובר המחובר בחוט הסבור לרחם-ענק. **פויה, ילד!** בולט בייחודו בכל התע' רוכה הזאת: משה קסטל, אשר שירטט ב' אבקת-יבולת, עליגי גחנים עזים של כחול או אדום, תבליטים הנראים כמו כתב עברי עתיק, הצליח ליצור מוטיבים עבריים אמי-תיים, ויצירה מורחית אמיתית.

בולט באינפנטיליות שלו: רפי לביא, ואין הכונה למחמאה. הוא צייר ילדים בסיגנון נאיבי ובקו ילדותי. זה דהקא חביב, אך למרבית הצרה הקדים אותו בכך דביפה הצרפתי בעשרים שנה, ואינה ארוך היש-ראלי בעשר שנים. מה נשאר בציוריו? הן השמעות נגד מבקר-האמנות, אותם כתב

התוכל לזרוק יותר מסכין גלוח
אשר לא לחוש בו כלאו הגלוח?

רק סכין הגלוח
"אדיסון"
עונה על כל דרישותיך
הודות לתהליך ייצורו הטרמו-כימי
T C 7

על כל פנים
"אדיסון" יותר נעים

הקוסמטיקאית אדית קובץ' חזרה מן הקונגרס הבינלאומי לקוסמטיקה עם שיטות הטיפול החדשות ביותר להרחקת שערות מן הפנים בשיטה חשמלית ללא כאבים ובמכשירים החדשים ביותר.

אדית קובץ', תל-אביב, ככר הבימה 2
טל' 222930

דיפלומה לקוסמטיקה מבוזפטט ווינה

חג שמח

הצגת בכורה
של סרט מעולה
בעל ערכים
והשראה
**חיים
בצמרת**

איבנינג ניוז
ספור מפכ"א ומקסים
גין סימונס מגלמת
בצורה מושלמת
את תפקיד האשה.

איבנינג סטנדרד
"חיים בצמרת"
נעשו כיצירה מושלמת
לדרום הארבי
טוב מבסרטו הקודם
"מקום בצמרת"

טיימס
החיים בצמרת מעניין
יותר מ"מקום בצמרת"
LIFE AT THE TOP

הכינו להצגת הבכורה הארצית
בקרוב בקולנוע
"גת" תל-אביב

